

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΚΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ ΣΤΑΜ

ΝΗΣΙΩΤΙΚΕΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΕΣ

"Άλλο την Πρωτομαγιά, που χορτάζουν τα λουλούδια, πηγαίνουν στα βουνά να παίρνουν το Μάη, κι' εγώ πολλές φορές κινούσα κατά τα νησιά.

"Όσο χορτάζουν τα λουλούδια...

Μιά φορά στη Σύρα, στην Πηγή, καθόμουν με άλλους, τρώγοντας σπασα μελιόπαλιχα και πιίνοντας μισοίχια και νερό. Ήταν Μάης; "Έπερα να ήτανε, γιατί τριγύρω φργιάζαν τα άγριολούλουα και έβραζε το αίμα μέσα στις φλέβες μ' ομών καθαροαίμωτο καλογύριον. "Αν δεν ήταν ή άρχη, ίσως να ήταν το τέλος του Μαΐου. Πάντως θα ήταν Μάιος και μαγάτινα τα σπασα.

"Ένα κορίτσι, φορτωμένο με μιά στάμνα, ήρθε να γεμίσει. Έχειε μιά ωστριάδα, από εκείνες που μόνον ή Σύρα δίνει στις κοτελιές και στα λουκαίμια της. Είχε μιά ωστριάδα, λέμε, και μιά ώριμότητα άπάνω του, που φαινότανε σάν γινωμένο σπασο, έτοιμο να πέση...σε άγκαλές που το λαχταρούσαν.

"Εσώφηος κάτι γλυκά μελιόμαστα, κάτι παθητικά καριόματα, και τράβηξε, φορτωμένη το σπασί της, κατ' άπάνω. "Ένας καλόγηρος, σέ μιά κουφάλα από πίσω καθιόμενος, την πήρε γρηγόρα από πίσω, τρέχοντας μέσα στό χαμοκλόδα, σωστός Κένταυρος, χλιμιντρώοντας άγρια, σαν μάυρο, θημιόμιο σύνταφο, που

Τώρα είν' ό Μάης κι' ένοίει, τόρα είν' το καλοκαίρι !...

"Έχει κι' ή θάλασσα τα άνηθ της και τα Μαγιατικά της ...ψάρα !

"Επάραινα ;
"Όχι ! Δέν είχα ποτέ άπομνή. Τα έβρισκα όμως πάντοτε έτοιμα, στό...πλάτο !..

Τώρα που τα παιδιά άπ' έξω, φορτωμένα τσιτοιμίδες κι' άλλα λουλούδια του άγρου, τραγουδάνε το τραγούδι της ήμέρας :

Τώρα είν'ό Μάης κι' ή άνοιξι, τόρα ν' τό καλοκαίρι....

"Όλα αυτά μου έρχονταν στή μνήμη, όπως διαν άνοίγει κανείς ένα παλιό ληρονημένο σφιδάφο κοριτσιού, και ξεπηδούν από μέσα, ανάκατα κι' άγκαλιασμένα μεταξύ τους, παντέλλες, κορδελίτσες με χρώματα άπαλά, λουλούδια Ήσραμένα, μικροτσιλιόδια κοριτσιόκινα και άγγιλοόδια χρωματιστά, τσαλακωμένα...

Επήρθε σάν Κένταυρος άπάνω στα πουρνάρια, χλιμιντρώοντας...

Μιά φορά στή Σύρα, στην Πηγή, καθόμουν με άλλους, τρώγοντας

σπασα μελιόπαλιχα και πιίνοντας μισοίχια και νερό. Ήταν Μάης; "Έπερα να ήτανε, γιατί τριγύρω φργιάζαν τα άγριολούλουα και έβραζε το αίμα μέσα στις φλέβες μ' ομών καθαροαίμωτο καλογύριον. "Αν δεν ήταν ή άρχη, ίσως να ήταν το τέλος του Μαΐου. Πάντως θα ήταν Μάιος και μαγάτινα τα σπασα.

"Ένα κορίτσι, φορτωμένο με μιά στάμνα, ήρθε να γεμίσει. Έχειε μιά ωστριάδα, από εκείνες που μόνον ή Σύρα δίνει στις κοτελιές και στα λουκαίμια της. Είχε μιά ωστριάδα, λέμε, και μιά ώριμότητα άπάνω του, που φαινότανε σάν γινωμένο σπασο, έτοιμο να πέση...σε άγκαλές που το λαχταρούσαν.

"Εσώφηος κάτι γλυκά μελιόμαστα, κάτι παθητικά καριόματα, και τράβηξε, φορτωμένη το σπασί της, κατ' άπάνω. "Ένας καλόγηρος, σέ μιά κουφάλα από πίσω καθιόμενος, την πήρε γρηγόρα από πίσω, τρέχοντας μέσα στό χαμοκλόδα, σωστός Κένταυρος, χλιμιντρώοντας άγρια, σαν μάυρο, θημιόμιο σύνταφο, που

Έχει καταγίγες μέσα του... "Η πόνορα, βέβαια, θα έβασπε σέ κανένα έριμμα, παρακάτω !..

Στην Πάρο μιά φορά, που είχα πάει να ιδώ την Έπιγονταπιλιανή, είδα ένα ζευγάρι.

Γέρος, κοντός, ό άνδρας, και κακομοίρης. Νέα ή γυναίκα του, και ψηλή κι' άφράτη ροδόκωχη κι' όλο ζωή, σάν συντριβανά νησιός, που ξεπέταζε τις όροσές και τα χαριόματά του. "Ένα πρόσωπο άνθισμένο, ένα δέμα γαλακτομοιομένο.

"Άνη και γάλατα Πρωτομαγιάς !..

Κίττασα τριγύρω της, να ιδώ και κανέναν τριτο. Τίποτε !..

Είπε τόσο άρασιωμένες ή γυναίκες, στην Πάρο και στ' Άλλα νησιά ;

—Μή σκοπιέσσαι, μου λέει κάποιος. Ατόξ έχα φρά ή άλλες δυό σάν ν' αυτόν... Είπε ό τρίτος του ό γάμος !..

—Ό τρίτος που ό γάμος !.. "Ε, τότε, δέν χωρεί ... τ ρ ί τ ο ς !..

"Ό Μάης — Βλέπεται — θάλλει και έπ' τον γόγκων κορμιών !..

"Έίπαγα ματ'όραλό, έγειθήρα και Ζακυνθινό φιλά, τήρα και τα δυό και βρήκα γλυκίστρο το ό ύπερο.

Τό πρωί, που Ξύπνησα, Ξύπνησα με μιά καντάδα, που παρωπούσε στό όρθεμα :

Της Κυριακής τό Ξύπνημα με λυώνει, με πεθαίνει, ν' άκούω εγκυόλια δλόμπλασας κι' ό άγιος να σημαίνει !

"Εγώ, σπε εγκυόλια δλόμπλασας είδα — ίσως γιατί δέν ήτανε και ή εποχή τους — σπε τόν άγιο άκουσα, γιατί ήταν μακρυνά. "Η γλύκα όμως του τραγουδιού μ' έβωνε; και μου λίγωνε δλη την ήμέρα την ψυχή...

Κι' έτσι, τη νύχτα, γόοισα στό Ξενοδοχείο.

"Έκει ή υπηρετούσε μιά Χρυσούλα, εγκυόλιμη, καθώς ή β.α. έλεγε, ένα κοντό και γμάτο από φωτιά κορίτσι, σάν σημιωνωτή άνοίξεσων και σφιγύων και όργασμού νεανικό.

Τά μαύρα μάτια της πετοσαν φλόγες έπιθιμίας και τα κροσσάνα χείλη της σέσασό από φιλά. Παχούλι σάν κουκουνάρι και ό τελευταίος πελάτης. Τά μάτια της έγλάσωναν και τό πρόσωπό της έγινε άπάνω στό τραγούδι στήρας της. "Ήμιον ό μόνος που άργούσα και λυπόμιον που την παίξανα.

—Ό ύπνος μ' έκλεψε, άφέντη, καθώς σέ περιμένα, κι' εγώ του παραόθηκα !.. μου ελεπε μιά νύχτα.

—Γίνος ; ρώτησα Ξαρτισσιόμενος.

—Τού ύπνου !..

—Και πού; μπορεί ν' άντιπαθή και να μη σέ κλέψη έσένα, άμα του παραδοθής ;

—Γ'ατί ;

—Γ'ατί είσαι άφορητ ή !..

—Άλήθεια, άφέντη, σου άρέσω ; Είμαι άφορητ ;..

—Είσαι, Χρυσούλα μου, άναξι όλανθισμένη !..

Δέν μου άπάντησε. Πήρε τό φώς και πήγε να μου φέξη ν' ανεβώ. Νυσταγμένη, καθώς ήταν, παρακάτησε κι' έκλονίσθηκε. Την άρτασα στην άγκαλιά μου, να μίν πέση, και την κράτησα σφιχτά.

"Έμεινε έτσι εκ.ϊ άνιτητη.

—Μωρέ μη λ.ποθήσεις ; σέφέθηκα.

Κι' έσχεμα να ιδώ τό πρόσωπό της. Τά χείλη της άνάσωναν μιά άναστητή ζεστή. "Ήσαν κόκκινα σάν σκαμμένο λουλούδι ροδιός. Δέν βάρτασα και την έφίλησα. Δέν έβραυ πόση ώρα βάρτασε έκείνο τό φιλά...

Την άλλη μέρα έβρυγα και δέν την Ξαναείτα πλέον. "Αμα την θυμώσιμα όμως, μιά ήδονική γλύκα μου παρτάει και μου συνολογίζει δλο τό σόμα...

Και τί να πρωτοθυμηθώ, από τα Έλληνικά νησιά; Τά χαριτωμένα,τά όροσερά Έλληνικά νησιά, τ' άρμυρισμένα,τά νοστιμμένα άπ' τη θάλασσα,τά δλοκάθαρα του Αιγαίου μας νησιά,τά παθητικά,τά εναίσιθηρα και εύνεγη νησιά του Ίονίου ;

Νά σάς διηγηθώ και την Τσελεσιάνη Μετσαλαγγόο Νταφοματάμπιλε (τί όνομα, Μ.έ μου !), μιά καθολική στην Κέρκυρα, που μιά Πρωτομαγιά, έκλιώπησων σάν φορδός τό στυγρό της και εκάλπασε στοργυλοκακόνητη, καθώς ήταν, προς άγνωστον διεύθυνσων, προς μεγάλην εκπλήγησιν γειτονων και γνωστών και σκάνδαλον ένός ένωμοτάχου, που ήνε σήμμερα Διοκικήτης της Χωμογυλικής σέ κάποια περιφέρεια, του Βόρειου Έλλάδας; Τόσο μάλιστα έξηγήσθη κι' αυτό ό κ. ένωμοτάχης, ώστε έγραψε στην άναφορά, κωκλιώντας και ζητώντας την κεφαλή της Τσελεσιάνης επί πύνα :

...Με τό παράδειγμα της κινδυνεύουσαν τά δημόσια είδ ή και ή γυναικέα όδός !....

"Ηδ'ε να πη για τό δημόσια ήθη και την κοινική αιδώ !..

"Αλλά αυτά δέν τελειώνουν ποτέ. Κι' ός έψηθήσουμε καλύτερα τ' Άλλα για τό χόνο !

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

"Επήρε τό φανάρι της και τράβηξε κατά τη σκάλα...

έφλάνγιον, θαρρείς, και ζήτησαν κατασέσασό από φιλά. Παχούλι σάν κουκουνάρι και ό τελευταίος πελάτης. Τά μάτια της έγλάσωναν και τό πρόσωπό της έγινε άπάνω στό τραγούδι στήρας της. "Ήμιον ό μόνος που άργούσα και λυπόμιον που την παίξανα.

—Ό ύπνος μ' έκλεψε, άφέντη, καθώς σέ περιμένα, κι' εγώ του παραόθηκα !.. μου ελεπε μιά νύχτα.

—Γίνος ; ρώτησα Ξαρτισσιόμενος.

—Τού ύπνου !..

—Και πού; μπορεί ν' άντιπαθή και να μη σέ κλέψη έσένα, άμα του παραδοθής ;

—Γ'ατί ;

—Γ'ατί είσαι άφορητ ή !..

—Άλήθεια, άφέντη, σου άρέσω ; Είμαι άφορητ ;..

—Είσαι, Χρυσούλα μου, άναξι όλανθισμένη !..

Δέν μου άπάντησε. Πήρε τό φώς και πήγε να μου φέξη ν' ανεβώ. Νυσταγμένη, καθώς ήταν, παρακάτησε κι' έκλονίσθηκε. Την άρτασα στην άγκαλιά μου, να μίν πέση, και την κράτησα σφιχτά.

"Έμεινε έτσι εκ.ϊ άνιτητη.

—Μωρέ μη λ.ποθήσεις ; σέφέθηκα.

Κι' έσχεμα να ιδώ τό πρόσωπό της. Τά χείλη της άνάσωναν μιά άναστητή ζεστή. "Ήσαν κόκκινα σάν σκαμμένο λουλούδι ροδιός. Δέν βάρτασα και την έφίλησα. Δέν έβραυ πόση ώρα βάρτασε έκείνο τό φιλά...

Την άλλη μέρα έβρυγα και δέν την Ξαναείτα πλέον. "Αμα την θυμώσιμα όμως, μιά ήδονική γλύκα μου παρτάει και μου συνολογίζει δλο τό σόμα...

"Ανέλιζαν κι' ή κουφέλας...